

бе съседна на малката приемна, острият му поглед долови като че ли някой бързо и безшумно притваряше отсрещната врата. Той сви вежди, прехапа устни. Леко и пъргаво се спусна, прекоси с няколко скока стаята. Отвори вратата, надникна. Нямаше никой. Тъй ли му се бе сторило? Той се ослуша. Някакви тихи стъпки бързо отекваха в далечината.

Петър отново се спусна. Премина тичешком няколко зали, излезе в отвода, огледа се.

Нагоре, по мраморните стълби, трептеше някакво жълто петно. Той изтръпна. Гореща вълна кръв плисна в главата му. Извика тихо:
— Ирино...

Девојката спря като покосена. Извърна се, погледна надолу. Князът стоеше там, висок и строен, облян в лунна светлина. Черните му коси падаха назад, като гарваново крило.

Той я настигна. Стисна силно китката на ръката ѝ.

— Къде отиваш?

Гъркинята се окопоти. Усмихна се галено. Сنيши рамо, помъчи се да изтръгне ръката си. Гласът ѝ бе замайващ.

— При госпожа Елена... Не искам да стои сама, сега, когато всички се веселят...

Петър я дръпна към меката светлина, която струеше през отворените аркади на прозорците. Изглежда я остро, пронизващо. Тя не сведе чудните си, магьосващи очи.

— Не беше ли преди малко в ония стаи там? — и той посочи с ръка.

Ирина го изглежда поразена.

— Аз? Какво ще правя там? Не са ли празни?

Петър отпусна ръката ѝ. Остана замислен.

— Кой знае защо ми се стори, че някой беше там...

Тънко недоверие полази по жилите му. Все пак той бе видял ясно. Отново отправи изпитателен поглед към момата.